

[Aksel Larsen.]

omdelte han det skriftligt, hvorpå forhandlingerne, hvis man kan kalde det sådan, hvorpå mødet blev hævet, og statsministeren gik ud og gav det samme dokument til de udenfor ventende journalister.

Det er efter min opfattelse ikke en forhandling. Det kan naturligvis være, at jeg er mangelfuldt orienteret — det er endda sandsynligt — men jeg kan altså ikke lade være med at være nysgerrig, og derfor spørger jeg: har der været den forhandling, man blev enig om i fjor, eller har der ikke været en sådan forhandling? Hvis der ikke har været en sådan forhandling, konstaterer jeg kun, at så har man altså brudt forliget på det punkt, og har man brudt forliget på det punkt, så kan jeg ikke se, hvorfor man ikke også skulle kunne tillade sig at fravige det på andre punkter.

Det, der i øvrigt foreligger, er jo altså forslaget fra regeringen til lov om udskrivning af indkomst- og formueskat til staten for skatteåret 1963-64, og det er i alt væsentligt udarbejdet i overensstemmelse med det, som blev aftalt mellem de 4 partier ved forliget i fjor. Det vil bevirke, at staten får 675 mill. kr. mindre i skatteindtægt, end den ville få, hvis man havde bibeholdt den eksisterende udskrivningslov med dens skatteskala, og det, der er tydeligt, er, at regeringen og regeringspartierne anser det for mildt sagt uforsvarligt at gennemføre en sådan skattelettelse både af hensyn til landets almindelige situation, af hensyn til den højt roste forbrugsbegrænsning og af hensyn til statskassens tilstand.

Alligevel er det naturligvis yderst formelt set rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Peter Nielsen har sagt, at regeringen overholder forliget, det kan ikke falde den ind at fravige det, det er den alt for hæderlig til. Men den overholder det altså på den måde, at den nok vil stemme for den i fjor aftalte skattelettelse, men til gengæld vil den have et tilsvarende beløb ind i statskassen — og vel at mærke til dækning af driftsudgifterne — ved hjælp af en bunden opsparing.

Jeg har naturligvis i alt væsentligt omend kortfattet givet udtryk for mit partis synspunkter i betænkningerne over disse 2 lovforslag, men jeg må alligevel benytte lejligheden til her at erindre om, at omsætningsafgiften, der skulle give ca.

900 mill. kr. om året til staten, blev indført med den begrundelse, at befolkningen har for mange penge: vi må tage nogle af pengene fra befolkningen, så den tvinges til at nedsætte sit forbrug. Jeg må endvidere erindre om, at samtidig med at man besluttede dette i juni måned i fjor, så besluttede man, at for skatteåret 1963-64 ville man nedsætte indkomstskatten til staten med ca 700 mill. kr. Med andre ord, man besluttede at inddrage 900 mill. kr., og man besluttede at pumpe 700 mill. kr. ud. Undskyld, hvis jeg gentager mig selv, men hvis dette ikke får én til at tænke på den gamle sang om „Hen te' kommoden og te'bavs igen“, er der noget i vejen med éns tænkeevne.

Nu er der noget andet, der har konsterneret mig i denne forbindelse. Det er dette, at man vistnok for første gang i Danmarks historie — og Gud ved, om det ikke er første gang i, skal vi sige kulturstaternes skattehistorie — at man så tidligt som 1 år, før folk skal begynde at betale skatterne, fastlægger i detaljer, hvordan skatteskalaen skal være, og hvad disse skatter skal give staten i indkomst.

Det forekommer mig mere end letsindigt — jeg kan ikke finde noget berettiget stærkere udtryk, der kunne passere fra denne talerstol — det forekommer mig mere end letsindigt, at man i begyndelsen af juni måned i fjor mente at kunne bedømme den kommende økonomiske og statsfinansielle situation, således at man allerede dengang kunne sige: om et år kan vi sætte skatterne ned med ca. 700 mill. kr. Og det var jo det, man gjorde. Den betænkning, jeg har citeret, er dateret den 3. juni 1962, og de statsskatter, folk skal betale for skatteåret 1963-64, begynder man at indbetale til kommunerne, rent praktisk, i juni eller julimåned 1963, altså 12 eller 13 måneder efter, at man vedtog, hvordan skatteskalaen skulle være.

Ja, jeg begriber ærlig talt ikke, at de fire partier kunne vove dette uanset deres lyster, uanset deres meninger om direkte eller indirekte skatter; og jeg begriber slet ikke, at nogen ansvarlig regering, der dog måtte vide, at den skulle administrere med de penge, der var til rådighed, på det tidspunkt kunne vove at gå ind på en sådan aftale. Men der er naturligvis mange ting,